

Karácsonyi emlékek...

Sokszor írtam már a karácsonyfák üzemi útjáról. Végig kísérvé minden állomását a karácsonyfa kertek kijelölésétől kezdve az ültetés, a gondozás és ápolás, a kivágás és felkészítés, az értékesítés, a házon belüli kiosztás, a „repi fák” titokzatos útját követve az egyéni kívánságok teljesítésén át, hogy csak dióhéjban, a teljesség igénye nélkül emlékezzek meg az év utolsó feladatainak egyikéről, amely minden erdőgazdasági dolgozót érintett a családi ünnep alkalmából, de hivatali feladatként keveseket, pontosabban csak az ügyintézőket.

Egy emlékezetes esetről számolok be, ami több mint 50 éve, a szolgálatom kezdetén történt. A Keleti-Mecsekben a Kárárszi Erdészethél voltam erdőművelő, és egyben karácsonyfás is. Ezen kívül nagy megtiszteltetés is ért abban az évben, ugyanis én kaptam meg a pécsi „mindenki karácsonyfája” felállításának feladatát is. Akkoriban december 24-én még délig dolgoztunk. Előző nap délelőtt elküldtük az utolsó rakomány karácsonyfát az átvevőkhöz. Délután pedig a dolgozók fáit adtuk ki. Az én fám is otthon volt már.

Másnap délelőtt elkészültem az elszámolásokkal, és a fél hármas busszal terveztem hazamenni Pécsre. Gondoltam, idén talán már senki sem fog az utolsó délután karácsonyfáért jönni. Eddig ugyanis minden évben jelentkezett valaki, akivel ki kellett mennem a kertbe fát adni neki. Nem így történt.

Két óra körül megjelent egy fiatalember, aki egy szép, formás karácsonyfát kért. Hozzám küldték. Főnököm is odajött, és elmondta: jelenleg itt az erdészethél az összes fa már gazdára talált. Tegnap kellett volna jönnie. Csak egyetlen lehetőség van, kimenni a kertbe, és vágni egyet. Rám nézett, és szigorúan mondta, ha úgy gondolom, hogy még erre is lenne időm az autóbusz indulása előtt, menjek ki az elkésett vevővel a kertbe és szolgáljam ki.

A fiatalember ismerve a helyi járatokat a környéken, biztosított, hogy a fa kivágása után levisz Komlóra, ahonnan sűrűn vannak járatok Pécsre. Különbösen az esti busszal tudtam volna csak haza menni. Végiggondolva a helyzetet, nem akartam, hogy ez a család a szeretet ünnepén karácsonyfa nélkül maradjon, ezért beleegyeztem.

Megérkezve a kertbe, kinyitottam a kaput. Arra mindig ügyeltem a termelések során, hogy a kapu körül maradjon néhány szép, kisebb fa a hasonló esetekre. Az egyik szép fa mellett megálltam, letettem a hátizsákomat. Felajánlottam, hogy segítek kiválasztani a fát, de elhárította, egyedül akart választani. Rövid válogatás után odahívott, hogy megvan a szép fa, amit keresett. Ránézek a fára, látom, csak a teteje szép, de az alja viszont nem. Próbálom jelezni ezt, de csak bizonygatja, hogy ez a legszebb. Rendben van, mondom, elő a fűrész, segítek kivágni. Összerezzen, amikor kiderül, hogy egyikünk sem hozott fűrész. Mondom, kivágjuk a zsebkéssel. El sem tudja képzelni ezt. A fa ember magasságú, a töve csukló vastagságú. Gyorsan megtisztítom a füvektől a tövét, késsel körbe vágom, majd néhány hajlítgatás után kijön a fa, és a kezébe adom. Szembesül a fa alakjával, és elszomorodik, mert rájön, hogy rosszat választott. Látom a zavarát, mondom, fogja a fát, és menjünk a kijáráthoz.

Nem mozdul, nagy nehezen megkérdezi, hogy mi lesz most. Én fogok választani, mondom, gyorsan kivágjuk, és megyünk. Odaérünk a kapuhoz, ahol a fa tövében volt a há-

tizsákom. Félve kérdezi meg, hogy most újra visszamegyünk fát választani a kert hátsó részébe? Nem. Én már a bejövételkor kiválasztottam éppen olyat, amilyent elmesélt az úton. Karcsú, formás, nem túl sűrű, de jól díszíthető legyen. Ez a fa éppen ilyen. Lelkesedik, nem is tudja, miért nem vette ezt észre, kár volt neki kísérleteznie. Természetesen mind a kettőt kifizeti, de csak ezt viszi el.

Gyorsan kivágtuk, a másodiknál már ügyesen tudott segíteni. Gyorsan összekötöttem a fát, ő pedig feltette a tetőtartóra. Megkérdezte, hogy mi legyen az általa választott fával. Azt itt hagyjuk a kapu előtt, ha esetleg később jönne még valaki, akkor már sötét lesz, és örülni fog a fának, hogy nem kell a kerítésen átmászni, és ki sem kell vágni.

Felhívtam a figyelmét, hogy az ünnepek után fizesse be a fát az erdészeti pénztárnál. Arra a kérdésére, hogy mennyit kell fizetnie a két fáért, csak egy 1,8 méteres árát kell befizetnie, válaszoltam. De hiszen ez a fa két méternél is magasabb, állapítja meg, miért mondtam kevesebbet? A karácsonyfa hossza ugyanis nem a vágáslaptól a vezérhajtás csúcsáig, hanem az utolsó ágörv felhajtott ágainak a magas-

ságáig tart. Ez nagyon jól látható az összekötött fenyőn. Meglepődik, mert a piacon mindig a teljes hosszát fizettetik ki a vevővel. Nem mindenki számol a teljes hosszal. Mi erdészek és a kereskedők egy része is így mérik, ahogy most én.

Út közben elmondja, nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz szép karácsonyfát választani, és azt bicskával ilyen gyorsan ki lehet vágni. Igazi karácsonyi ajándék neki ez a kertben vágott karácsonyfa. Megköszönte, hogy nem utasítottam vissza, hanem kijöttem vele a kertbe, türelmesen kivártam a válogatását, és végül egy szép fát választottam neki. Megnyugtattam, nagyon sokan jártak már így.

Közben beértünk Komlóra, ahol szerencsémre sikerült egy Pécsre induló buszra még felugranom, és így otthon is segíthettem az angyalkának.

Dr. Tóth Aladár főerdőmester
Fotó: **MTVA Sajtó- és Fotóarchívum** /
Marosi László/MTI